

В'язь

.....

... Як граційно, як незалежно вона відкидає своє волосся!.. Нога на нозі – класична “європейська”, “жіноча” позиція. В своєму платті вона дивовижна, як у бурштині; темне, що приховує білизну її тіла, воно прилягає до неї так щільно, – я бачу, як випинаються її пипки, і вона знає це, і вона дозволяє мені сором'язливо їх розглядати. Її рука, вся у тьмяному сріблі, лежить на іншій руці. Схрещено – руки й ноги. Зімкнено – великий і малий ланцюг тіла. Вона пропонує мені ще кави, ще коньяку. Вона дивиться на мене приязно, нібито приязно; вона потворствує моїй покірності. Її руки оголені, мої – сховані під аморфним светром; її губи усміхнені (нібито приязно), мої – стривожені. Її оголені, наче різьблені руки покояться на її тілі. Вона приступає до мене на цьому контрасті.

Як граційно, як незалежно вона – одним порухом вільного дитя природи – вона відкидає назад своє волосся. Воно падає каскадами, дрижить, наче водоспад, і застигає. Моє волосся підколоте і заправлене у комір; якби я хотіла позбутися його сваволі, це б вилилось у ряд безнадійних незавершених рухів: стрепенутися, змахнути рукою, стиснути уста, опустити погляд – туди, де під сукнею до тіла щільно прилягає чорна білизна (привид пристрасної невинності), де стиснуто ноги, котрі завжди відчували приязність до себе, ці світлі, розкішні, ці бездоганно виголені ноги, крізь шкіру яких ледве просвічують гідрограми судин; жодний волос не витнеться з-під щільних обіймів білизни; підголене волосся (тільки там і можна добачити, що воно є, що воно росло і його було з насильницькою приязністю стято) ніколи не зможе зруйнувати цю бездоганність.

Зрештою, я не стрималася – глибокий, невідступний, як плач, кашель охопив моє тіло. Я судомно здригалася у кашлі, – розплелися пальці, губи розімкнулися, волосся вибилося із-під светра, я вся розплелася, розпалася, розсипалася, – коли вона наблизилася до мене і поклала длань мені на спину. Мене охопив мороз, наче вона торкнула живу шкіру, а не тканину, котрою я маскувала себе. Крок до плити, крок до столу; у мене пішла носом кров, і вона дозволяла мені сидіти із закинутою назад головою, з головою, відкинутою, немов у наїзниць Шугала, проте не у свободі сновидіння, а в насильницькій владі, котре тіло здійснює саме над собою.

Кров, що тече, слина, що виривалася з мене, гарячий віддих – сили залишали мене, а вона з доброзичливістю людини, що виконує присуд, пропонувала: ще кави, ще коньяку. Я не спатиму цілу ніч.

Ти не спатимеш.

Кров тече, ніби виказуючи мій сором. Вона припала до мого золотого руна, а я не могла пручатися, я сковзнула тільки поглядом по стінах і обійняла її, не маючи права пручатися, а маючи право бути залежною від насолоди. Її розкішне волосся розтікалося з-під моїх пальців; її язик промовляв речі, недоступні словам. Вона видобула з мене крик; вона залишила мене конати від власного сорому.

Від власної незграбності.

Хто ти

без свідoctва одежі, що золотаво опала з тебе?

То було навіть не ліжко – канапа, на якій помирає від необхідності сну тіло, куди лягаєш, немов у труну, де тісно, де незручно – привід для того, аби постійно картати себе за власну невлаштованість.

О, нічого не сталося!

Ми впали на ліжко, вузьке, наче каное – має лишитися тільки один. Ми впали на ліжко; якими гарячими були обійми! О, нічого не сталося.

Вона вислизнула зі свого плаття легко; а мої числені гудзики, мій светр без форми, стилю, смаку – суцільна абстракція, етимологізм, – мої завузькі джинси, нібито створені для того, аби зчиняти мені безліч незручностей; і тепер, позбавлена одягу, я позбавила себе останнього прихистку, останнього, до чого я б звернулася, як до ознаки якогось свого життя.

Вона не зривала з мене одежі – я сама, у полум'ї сорому, позбавляла себе її.

Вона не дала мені роздягти її. Ми позбавлялись одежі шляхом до кімнати, падаючи на канапу, на канапі; я плуталась в обіймах, як у якихось безглузких поясненнях чи виправданнях. Я була надто нерозважлива. Я боялася – і цілувала її.

На кухні залишився перекинутий келих; золото Клімта стікало на підлогу в швидко холонучому приміщенні, де все ще горів газ на плиті в очікуванні кавника, чи руки, чи обличчя; тут не вистачає тепла людського тіла; тут не вистачає тепла присутності. Це житло – панцир, цей панцир – ложе, це оже – прокрустове ложе; кожен вихід – це діюча модель гільйотини; кожне слово – головне; кожен рух – декапітація.

Благородний спосіб позбуття.